

tu, tâncule, ce-i viața și critica, habar n-ai cât c...t o să mănânci în viață etc.", dincolo de care sunt întotdeauna frustrările de statut profesional, nemulțumirile mocnite, otrăvurile declarațiilor cinice, de fațadă, dușmăniile de dragul senzației sau mai știu eu ce aberații psihopatologice am văzut eu de atâtea ori între colegii din critica românească. Mă rog. Ideea e că seminarul a fost o onoare, împărțită tuturor egal de cei doi moderatori, anume Paulo și Mark, care au știut să ne asculte și să se lase ascultați, cu multă maturitate critică.

Un lucru bun în privința festivalului a fost că acesta era destul de divers, obligându-ne să fim flexibili, să schimbăm perspectivele. Și, de obicei, perspectiva era una dominant sociologică, bazată pe tema spectacolului, după care abordam un tratament estetic al acestuia. Discuțiile („masă rotundă”) ne angajau pe toți, pentru că zilnic porneam de la câte un spectacol, încercând să-i găsim slăbiciunile și reușitele. Apoi discuția se lărgea, ajungându-se ca în fiecare zi să alcătuim inventare de greșeli comise, în general, în construcția spectacolelor. Fiecare discuție încerca să fie cât mai constructivă, fiind începută în ideea de a explica diversele interogații sau provocări, lansate de spectacol. N-au lipsit deloc nici discuțiile în contradictoriu, dar erau purtate cu atâta preocupare pentru găsirea unei concluzii, că polemica nu mai conta chiar atât.

M-am apropiat de colegi nu numai prin respectul de care tot vorbeam, dar și prin limbajul comun. Și nu mă refer la engleză, ci la cuvântul critic, care a fost într-un fel celebrat în timpul seminarului. Ne trezeam vorbind aceeași limbă profesională și tuturor ne plăceau (uneori cam mult...) expresiile plastice, exacte, frumoase. Poate vă sună a beteușug, dar măcar e unul nobil...

Mă opresc aici, dar e musai s-o spun: e cam nedrept că doar eu, dintre colegii mei români, m-am putut bucura de Seminar și, mai ales, de orașul Santiago, bijuterie de arhitectură romanică. Știu că sunt atâția tineri critici, sigur mai merituoși decât subsemnatul, care stau la „coadă” de multă vreme pentru așa ceva. Chiar ar fi fost bine ca *toți* să vedem cum e „dincolo”, unde mesele rotunde nu-s doar la propriu...

Naționalul bucureștean la Budapesta

Teatrul Național din București a susținut două reprezentații cu spectacolul ***Inimă de câine*** după Mihail Bulgakov, în zilele de 3 și 4 noiembrie 2007, pe scena prestigiosului Teatru *Katona Jozsef* din Budapesta. Turneul a fost încununat de succes, în ambele seri sala de 380 de locuri fiind plină până la refuz.

În sală s-au aflat, alături de personalități ale vieții culturale și artistice ungare, reprezentanți ai Institutului Cultural Român din Budapesta, cât și ai Ambasadei noastre în capitala Ungariei. Reacțiile publicului au fost neașteptat de vii, atât la text, supratitrat anume pentru acest turneu, cât și la transpunerea scenică.

Spectacolul pus în scenă de regizorul Yuriy Kordonskiy, cu scenografia Ștefaniei Cenean, a fost apreciat ca o realizare artistică rafinată, care alătură grotescul cu drama, într-o montare deosebită și cu o interpretare pe măsură. Au fost răsplățiți cu aplauze entuziaste actorii: Victor Rebengiuc, Mircea Rusu, Marius Manole, Florina Cercel, Cecilia Bârbora, Tania Popa, Șerban Ionescu, Gavril Pătru, Alexandru Bindea, Monica Florescu, Afrodita Androne, Dragoș Ionescu, Răzvan Popa.